

C. Sage: Naar vi komme ind i Finanslovsbehandlingsens anden Aage, plejer Folketinget at faa Smag for de kortere Aaler. Jeg skal søge at indbetkomme denne Smag og derfor lade adskillige Ting ligge, som der ellers kunde være Grund til at sige nogle Ord om. De Emner, der ere blevne fremdraagne til Behandling her i Tinget ere mindst lige saa talrige som Distriktsløgens Forretninger, og hvis jeg skulde gennemgaa alle de forskellige Ting, der mulig kunde være Anledning for mig til at berøre, vilde det føre meget for vidt. Jeg skal derfor heller ikke følge det ærede Medlem for Møen (Bosfen) ind i de finansielle Underøgelser, som han anstillede i Gaar paa my angaaende Posterne paa Finanslovens § 27. Jeg skal kun sige det ærede Medlem, at vi væsentlig gaa ud fra forfælligt Synspunkt, og det er derfor ikke underligt, at vore Opfattelser ere forskellige. Men selv om jeg stiller mig paa det ærede Medlems Standpunkt kan jeg alligevel ikke anerkende Rigtigheden af hans Beregninger; dog dette er et Spørgsmaal, som jeg ikke finder Anledning til her at opholde Tinget længere ved, der kan jo blive en anden Lejlighed til at komme ind derpaa.

Forfællige Medlemmer af Højre, saaledes de ærede Medlemmer for Aalborg (Bramsen) Fredensborg (S. Sage) og Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) have henvendt nogle Bemærkninger til mig. Jeg beklager af disse Bemærkninger at have faaet det Indtryk, at mine Udtalelser forleden til en vis Grad maa være blevne misforstaaede. Det synes, som om de ærede Herrer have opfattet mig saaledes, at jeg skulde have tilfattet at indlede en Debat om det, man kortelig kan betegne som Forsatningsstriden. De synes særlig at mene, at jeg vilde sætte overordentlig Pris paa den Nydelse, som det vilde være at høre gentaget de mange udmærkede Bøviser for Grundlovsrettsforholdene af de provisoriske Tilstande, Bøviser, som vi gennem en halv Snes Aar have haft Fornøjelsen at høre, jeg tør maasse sige nogle Gange daglig. Jeg kan forsikre de ærede Medlemmer, at intet har ligget mig fjernere. Jeg kan ikke let tænke mig nogen Nydelse, som jeg med mindre Selvovervindelse er i Stand til at give Afkald paa. Hvis der virkelig her i Landet findes noget Menneſte, som nærer den Tro, at Forsætningen ikke er bleven krænklet ved de Begivenheder, der ere foregaaede her i Tiden fra 1885, saa faaar han for min Skyld sandelig forblive i denne Tro. Det kunde ikke falde mig ind at for- søge paa at omdende eller overbevise ham om det modsatte. Lige saa lidt har jeg haft

til ved Ordet „Grundlovsbrudet“ at bruge noget Udtryk, som skulde tilſigte at være drilende eller ærgrende for de ærede Medlemmer; jeg ved ikke bedre, end at dette er det ganſte jævne og naturlige Udtryk for de Tildragelser, som vi alle kende. Men det er mig aldeles ikke om Ordet at gøre; hvis d'ſſr. foretrakke at benytte et andet Ord, en anden Betegnelse, er jeg med største Fornøjelse til Tjeneste. Hvis de f. Eks. ikke ville kalde det „Grundlovsbrud“, men „Grundlovsbevarelse“, saa med Fornøjelse for mig. Det er ikke Ordet, det kommer an paa, men Tingen. Jeg ved ingen, der har flere Navne end Janden, og man kender ham dog igen gennem dem allesammen. Lige saa lidt kunde det falde mig ind at forlange, at Højre skulde komme og tilſtaa sine Synder, angre og fortryde dem og bede om Tilgivelse. Intet ligger mig fjernere. Ærede Medlemmer, som mene, at de have gjort en fortjenstfuld Handling ved at støtte det, vi altsaa kalde „Grundlovsbevarelse“, ærede Medlemmer, der mene, at de derved have ydet deres Fædreland en Tjeneste og reddet Samfundet, de maa for mig med Glæde forblive i denne Overbeviſning lige til deres Dødsdag. Det er slet ikke Fortiden, det for mig kommer an paa. Det eneste, det drejer sig om, er dette, at naar Samfundet næste Gang ſtaar for Tur til at ſulle reddes, at vi ſaa ere enige om, at d'ſſr. betvinge deres Redningslyst og overlade til Samfundet at redde sig ſelv. Det er det hele, slet ikke andet. De vilde blive overraskede ved at gøre den Sagtagelse, hvor udmærket Samfundet er i Stand til at klare sig paa egen Haand. Jeg gentager det, det er slet ikke Fortiden, jeg opholder mig ved, det er alene Fremtiden, som synes mig at have Interesſe. Der er i Politik ingen Vej fremad, hvis man ikke formaar at ſtaa en Streg over det fortidige, som ſkal være dødt; men ſaa maa det ogsaa virkelig være dødt. Men dette fortidige er ikke dødt, ſaa længe der med Mellemrum vedvarende viſtes os om Dreene med aabentlys eller forblommede Trusler. Den ſimpelſte Smule Eſtertanke maa ſige, at paa den Maade gaar det ikke, paa den Maade opnaas ikke den Tryghed i Landet, som er nødvendig, ogsaa hvis vort Arbejde her ſkal bære Frugt. Det gaar ikke, at et Parti og dets Regering træder op lige over for andre Partier, lige over for den lovgivende Forſamling, lige over for hele Befolkningen i en Stilling ſom en Skolemeſter, der lover en pæn Karakter, hvis Børnene ere artige, men truer med Riſer, hvis de ikke holde sig i Skindet. Nu er der hengaaet 2½ Aar, ſiden det ſaakaldte Forlig blev ſluttet, og